

Donderdag 11 februari 2021
Tom Raes

Contactopsporing

Uit *'Pano: Het spoor bijster'* bleek opnieuw: niemand rijdt zich zo mooi vast als Wouter Beke

Tot halfweg de 'Pano' over de kolder van de Vlaamse contactopsporing had ik nog niets gevoeld van de latente woede die ik gewaarwerd toen het reportagemagazine in oktober naging wat er geworden was van de federale noodvoorraad mondkmaskers. In de plaats voelde ik nu een verlamme lankmoedigheid zitten: een reflex tot zelfbescherming misschien, want hoge bloeddruk is naar verluidt een stille moordenaar. En vooral: een loodzware berusting in de eigen nationaliteit. Ik was, vrees ik, stilaan murw.

Net toen ik me een beetje zorgen begon te maken bij zoveel patriottisch ingegeven apathie in het licht van wat eens te meer onverholen onkunde bleek, schakelde 'Pano' een versnelling hoger met een bezoekje aan **Wouter Beke**. Alweer. Ik merkte dat ik plots rechtop was gaan zitten, want niemand rijdt zich immers zo mooi vast als Wouter Beke. Bij Touring pleiten ze sinds kort voor canonisatie als patroonheilige.

'Pano' vroeg zich af of er misschien iemand garen had gesponnen bij zoveel, soms bijna doelbewust ogende incompetentie. Jawel: het consortium dat de overheidsopdracht voor de callcenters binnenhaalde, had die gekregen bij gebrek aan concurrentie. Terwijl minstens één ander concurrerend bedrijf zich wel degelijk aangediend had, en wel tegen een prijs die zestig procent goedkoper was. Het voorstel werd geparkeerd. Ook merkwaardig was de datum boven de winnende, want enige, offerte: vijf dagen vòòr de aanbesteding. Beke zei dat hij de offertes alleszins niet vergeleken had. 'Dat is ook mijn rol niet, vind ik.' Eens te meer kon je je tijdens 'Pano' zorgen maken over de staat van de politieke eindverantwoordelijkheid te onzent.

'Ik ga daar niets over zeggen', wuifde Beke daarna ook de vraag weg over de miljoenen euro's die zo bespaard hadden kunnen worden, waarop hij zich trachtte te verschuilen achter een gunstige evaluatie door de Raad van State. Helaas voor hem bleek die louter denkbeeldig: bij dat nieuws viel de gedachtetrein van de minister halfweg een zin zieltogend zonder stoom. De stilte die volgde was ondraaglijk, maar zat 'm als gegoten.

Later wees Beke er alsnog op dat een stresstest in het najaar had uitgewezen dat de Vlaamse contactopsporing wél overeind was gebleven. 'Met 'stresstest' bedoelt minister Beke de tweede golf', verduidelijkte de voice-over. Ik geloof dat ik lachte. Er kwamen alleszins tranen bij kijken.

De stennis die 'Pano' schopte, beloofde al snel de uitzending te overschrijden, want meteen na het laatste beeld betwistte het Agentschap Zorg en Gezondheid de zwaarste aantijgingen

omtrent troebele aanbestedingen. Het laatste woord was nog niet gevallen, kortom, maar ook zonder die kwestie had deze 'Pano' geen enkele moeite om aan te tonen dat de contactopsporing op een zoveelste Belgenmop was uitgedraaid - zij het dan één bedacht door de deelstaten, want je bent een federatie of je bent 't niet. De overvloedige voorbeelden varieerden van systemische inefficiëntie tot een balsturige doofheid voor kritiek die grensde aan arrogantie. Ook tijdens de 'stresstest' van de minister trouwens, die naderhand ook al niet gesmeerd bleek te zijn verlopen. 'Zelfs de opleiding empathie werd uitgesteld', klonk het. Nee, lachen kon je dit niet meer noemen.